

odmítnouti. Kdyby se však při zvlášť volném výkladu obsahu oznámení a stížnosti firmy A. K. mělo za to, že obvinění stěžovatelkou proti obviněnému vznesená dotýkají se i porušení povinnosti povolání, jehož se může advokát dopustiti nejen proti svým klientům, nýbrž i proti osobám třetím (srov. rozh. býv. víd. nejv. soudu uveřejněná v Manzově vydání advok. řádu u § 9 pozn. 1 str. 684 vyd. z roku 1915 — VI svazek Taschenausgabe), bylo by stížnost jako věcně neodůvodněnou zamítnouti, poněvadž její vývody nejsou způsobilé, by seslabily nebo vyvrátily správnost důvodů v napadeném usnesení uvedených pro názor, že tu nejde o porušení povinnosti povolání v žádném směru. Bylo proto stížnost případně i zamítnouti.

Čís. 94 dis.

Jde o kárný přečin podle § 157 not. ř., osvědčil-li notář, že strany podepsaly listinu vlastnoručně v jeho přítomnosti, ač to neodpovídalo skutečnosti, any smlouvající se strany daly své podpisy na prázdný papír; nezáleží na tom, že strany zmocnily notáře, by na onom papíru in bianco jimi podepsaném dodatečně sepsal smlouvu podle toho, co bylo v jeho přítomnosti ústně ujednáno.

Předpis § 159 odst. 2 not. ř., že kárný soud nemůže uznati na mírnější trest než na pokutu, potvrzuje-li notář v notářské listině o skutečnosti, že se před ním stala, ač se nepříhodila za jeho přítomnosti, je předpisem velícím a nepřipouští úchylek.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1929, Ds I 18/29.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech notářů a notářských kandidátů vyhověl po ústním neveřejném líčení odvolání vrchního státního zastupitelství v Praze z kárného nálezu vrchního soudu v Praze jako soudu kárného pro notáře ze dne 1. června 1929, pokud jím obviněný notář, byv uznán vinným kárným přečinem podle § 157 not. ř., byl odsouzen podle § 158 a), 159 not. ř. k trestu písemné důtky, a změnil napadený kárný nález ve výroku o trestu potud, že obviněnému podle §§ 158 b) a 159 odst. 2. not. ř. uložil kárný trest peněžité pokuty ve prospěch pensijního fondu československých notářů. Obviněný nahradí případné náklady na kárné řízení odvolací.

Důvody:

Kárný soud první stolice uznal obviněného vinným kárným přečinem podle § 157 not. ř., jehož se dopustil tím, že kupní a postupní smlouvu uzavřenou v P. dne 3. května 1927 mezi předávajícím Ondřejem L-em a přejímající Kateřinou L-ovou, nyní provdanou K-ovou, v nepřítomnosti smluvních stran vyhotovil, dav si ji dříve podepsati in bianco, a na legalizační doložce osvědčil, že listinu podepsali před ním vlastnoručně, a že tak porušil služební povinnosti uložené mu v §§ 5 a 79 not. ř. ze

dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák. Za tento kárný přečin uložil kárný soud obviněnému notáři podle § 158 písm. a) a § 159 not. ř. kárný trest písemné důtky. Odvolání vrchního státního zástupce právem vytýká, že kárný soud vykročil při vyměření trestu z mezí zákonné sazby v § 159 odst. 2 not. ř. výslovně uvedené, která, jsouc rázu velícího, nepřipouští úchylek. Předpis ten stanoví, že kárný soud nemůže uznati na mírnější trest než na pokutu 50 Kč, potvrzuje-li notář v notářské listině o nějaké skutečnosti, že se před ním stala, ačkoliv se nepřiřadila za jeho přítomnosti. V souzeném případě však kárný soud nálezem zjistil jako nezákonný postup obviněného, že legalisací osvědčil jako notář, že strany listinu podepsaly vlastnoručně v jeho přítomnosti, ač to neodpovídalo skutečnosti, any smlouvající se strany daly své podpisy na prázdný papír, a tak nešlo o listinu v přítomnosti notáře stranami vlastnoručně podepsanou. Na tom nic nemění, že strany zmocnily obviněného, by na papíru jimi in bianco podepsaném dodatečně sepsal smlouvu podle toho, co bylo v jeho přítomnosti ústně ujednáno. Neboť s hlediska porušení povinností uložených notáři jediné rozhoduje a jest zároveň jisto, že obviněný notář potvrdil nepravdu, osvědčiv, že strany tuto listinu, t. j. nikoliv prázdný arch papíru, nýbrž kupní a postupní smlouvu ze dne 3. května 1927, jak se jevila po svém sepsání, jak byla však obviněným teprve dodatečně v nepřítomnosti stran sepsána, v jeho přítomnosti podepsaly. To však spadá pod sankci § 159 odst. 2 not. ř. Kárný soud tudíž porušil výslovný předpis § 159 odst. 2 not. ř., uloživ obviněnému, který se provinil způsobem v onom zákonném ustanovení uvedeným, jen kárný trest písemné důtky podle § 158 písm. a) not. řádu.

Bylo proto vzhledem k řečenému velícímu předpisu vyhověti odůvodněnému odvolání vrchního státního zástupce a změnití výrok kárného soudu o trestu potud, že se obviněnému podle § 158 b) a § 159 odst. 2. not. ř. ukládá trest peněžité pokuty.

Čís. 95 dis.

Skutková podstata kárného přečinu nevyžaduje úmyslné porušení povinností advokátu zákonem uložených, ani úmyslné poškození cti a vážnosti stavu, stačí v tom i v onom směru pouhá nedbalost.

Jde o porušení povinností povolání a o zlehčení cti a vážnosti stavu, nikoliv jen o nepřístojnost, poučil-li advokát koho nesprávně, pokud se týče nejasně a nesprávně o nutnosti přistoupiti jako spolužalobce do sporu, vedeného jinou osobou; ujistil-li ho, že z toho pro něho nevzejdou výlohy; oznámil-li v jeho zastoupení bez věcné nutnosti jeho přístup k onomu sporu jako spolužalobce; informoval-li ho nedostatečně o dalším postupu a o výsledku sporu, nanejvýš že bez jeho vědomí a souhlasu podal i jeho jménem odvolání a dovolání, čímž zavinil, že týž byl těžce ohrožen na svém majetku, byv z nenadání stihán exekucí pro značné útraty sporu.

Neznalostí zákonného předpisu § 234 c. ř. s. nemůže se advokát omlouvat.

Rozh. ze dne 13. prosince 1929, Ds II 4/29.)